

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Delegatura w Lublinie
20-079 Lublin, ul. Dolna 3-go Maja 5
Tel. (0-81) 532-35-31, 532-54-48,
Fax (0-81) 532-08-26
E-mail: lublin@uokik.gov.pl

za p.o.
Lublin, dnia czerwca 2007 r.

RLU – 61 – 6/07/PZ

Decyzja RLU Nr 19/2007

I. Na podstawie art. 23c ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity: Dz. U. z 2005 r. Nr 244 poz. 2080, z 2006 r. Nr 157 poz. 1119, Nr 170 poz.1217) w związku z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50 poz. 331), stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18 poz. 172, z 2003 r. Nr 6 poz. 68), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego o stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Telewizji Kablowej „DIPOL” Sp. z o.o. z siedzibą w B.

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za naruszające zbiorowe interesy konsumentów praktyki Telewizji Kablowej „DIPOL” Sp. z o.o. z siedzibą w B., polegające na stosowaniu w zawieranych z konsumentami umowach o dostarczanie sygnału w sieci telewizji kablowej następujących zapisów:

- 1) „Zaleganie Abonenta z opłatami za rozprowadzanie programów spowoduje odcięcie gniazda Abonenta od źródła sygnału bez wcześniejszego uprzedzenia. W przypadku odcięcia gniazda od źródła sygnału będącego wynikiem zalegania w opłatach, ponowne włączenie do sieci nastąpi na pisemny wniosek Abonenta, po uregulowaniu zaległości płatniczych wraz z odsetkami. Koszt ponownego włączenia Abonenta do sieci TVK po jego odcięciu z przyczyn zalegania w opłatach za rozprowadzanie programów wynosi 5-krotną wartość opłaty za rozprowadzanie programów w grupie podstawowej”,
- 2) „Wszelkie spory będą rozstrzygane przez Sąd odpowiedniej instancji

w Białymstoku”,

stanowiących postanowienia wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, co stanowi naruszenie art. 23a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i **nakazuje się zaniechanie ich stosowania.**

II. Na podstawie art. 23c ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity: Dz. U. z 2005 r. Nr 244 poz. 2080, z 2006 r. Nr 157 poz. 1119, Nr 170 poz. 1217) w związku z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50 poz. 331), stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18 poz. 172, z 2003 r. Nr 6 poz. 68)

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: zobowiązuje się Telewizję Kablową „DIPOL” Sp. z o.o. z siedzibą w B. do dokonania zmian w umowach o dostarczanie sygnału w sieci telewizji kablowej, zawartych z konsumentami przed dniem uprawomocnienia się niniejszej decyzji, w zakresie niezbędnym do usunięcia lub odpowiedniej zmiany treści postanowień, o których mowa w pkt I niniejszej decyzji, w terminie 3 (trzech) miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

W związku z prowadzonym badaniem działalności przedsiębiorców świadczących usługi dostarczania sygnału telewizyjnego na terenie województw lubelskiego i podlaskiego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes Urzędu albo organ antymonopolowy) przeprowadził postępowanie wyjaśniające w sprawie warunków umów o świadczenie usług telewizji kablowej, stosowanych przez Telewizję Kablową „DIPOL” Sp. z o.o. z siedzibą w B. (dalej: Spółka „DIPOL”). Celem postępowania było wstępne ustalenie, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W toku postępowania wyjaśniającego ustalono, iż stosowane przez Spółkę „DIPOL” we wzorcu „Umowy o rozprowadzanie programów radiowych i telewizyjnych w sieci TV-kablowej” zapisy pkt 9 i pkt 15 *in fine* mogą być tożsame z postanowieniami wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego (dalej: Rejestr).

Mając na względzie powyższe, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes Urzędu albo organ antymonopolowy) wszczął z urzędu wobec Spółki „DIPOL” postępowanie administracyjne o stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru

postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, co mogło stanowić naruszenie art. 23a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Jednocześnie w poczet dowodów w postępowaniu zaliczono informacje i dokumenty uzyskane w toku wymienionego wyżej postępowania wyjaśniającego (nr sprawy: RLU – 61 – 48/06/PZ) oraz materiały dostarczone przez Spółkę „DIPOL” w związku z wcześniej prowadzonym badaniem rynku (pismo Spółki z dnia 7 kwietnia 2006 r. w sprawie: RLU – 442 – 3/06/JS).

W odpowiedzi na zarzuty przedstawione w postanowieniu o wszczęciu postępowania Spółka „DIPOL” poinformowała, iż treść kwestionowanych przez organ antymonopolowy zapisów uległa zmianie, zaś aktualne brzmienie tych uregulowań jest w ocenie Spółki zgodne z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa.

Organ antymonopolowy ustalił, co następuje:

Telewizja Kablowa „DIPOL” Sp. z o.o. z siedzibą w B. jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000063347.

Spółka „DIPOL” świadczy usługi w zakresie dostarczania sygnału w sieci telewizji kablowej, zawierając umowy z indywidualnymi klientami. Od września 2001 r. Spółka posługiwała się wzorcem umowy pod nazwą „Umowa o rozprowadzanie programów radiowych i telewizyjnych w sieci TV-kablowej”, zawierając umowy z [informacje niejawne].

Wymieniony wyżej wzorzec umowy zawiera m.in. następujące zapisy:

- pkt 9: „Zaleganie Abonenta z opłatami za rozprowadzanie programów spowoduje odcięcie gniazda Abonenta od źródła sygnału bez wcześniejszego uprzedzenia. W przypadku odcięcia gniazda od źródła sygnału będącego wynikiem zalegania w opłatach, ponowne włączenie do sieci nastąpi na pisemny wniosek Abonenta, po uregulowaniu zaległości płatniczych wraz z odsetkami. Koszt ponownego włączenia Abonenta do sieci TVK po jego odcięciu z przyczyn zalegania w opłatach za rozprowadzanie programów wynosi 5-krotną wartość opłaty za rozprowadzanie programów w grupie podstawowej”;

- pkt 15 *in fine*: „Wszelkie spory będą rozstrzygane przez Sąd odpowiedniej instancji w Białymstoku”.

W rejestrze postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone zamieszczono m.in. następujące zapisy:

- nr 618 o treści: „W przypadku nie uiszczenia opłaty w terminie sygnał zostanie odłączony od gniazda. W przypadku wyrażenia przez użytkownika chęci z dalszego korzystania z sygnału, wykonawca dokona przyłączenia po zapłaceniu zaległości i dokonaniu jednorazowej opłaty za ponowne przyłączenie”;

- nr 41 o treści: „Wszelkie spory wynikłe na tle zawartej umowy podlegają wyłączności sądu powszechnego dla siedziby firmy przyjmującej zamówienie”.

W toku postępowania Spółka „DIPOL” poinformowała, iż treść zakwestionowanych przez organ antymonopolowy postanowień została zmieniona w następujący sposób:

- pkt 9 otrzymał brzmienie: „W razie opóźnienia w uregulowaniu opłat za rozprowadzanie programów Operator wzywa Abonenta do zapłaty należności powiększonej o należne ustawowe odsetki oraz koszty nadania listu, w terminie 7

dni od dnia doręczenia wezwania. W razie braku zapłaty całości należności w wyznaczonym terminie Operator może odciąć gniazdo Abonenta od źródła sygnału. Z chwilą zapłaty zaległości, na wniosek Abonenta, Operator włącza gniazdo Abonenta do sieci. Wysłanie listu poleconego na adres podany w niniejszej umowie wywołuje skutek doręczenia, chyba że Abonent pisemnie powiadomił Operatora o zmianie adresu.”;

- w pkt 15 wykreślono zapis o rozstrzygnięciu sporów przez Sąd odpowiedniej instancji w Białymstoku.

Według oświadczenia Spółki powyższe zmiany wprowadzono do treści wzorca „Umowy o rozprowadzanie programów radiowych i telewizyjnych w sieci TV-kablowej” dnia 15 stycznia 2007 r.

Organ antymonopolowy zważył, co następuje:

Wszczynając wobec Spółki „DIPOL” postępowanie administracyjne, organ antymonopolowy postawił przedsiębiorcy zarzuty naruszenia art. 23a ust. 1 i 2 ustawy antymonopolowej. Należy zauważyć, iż w dniu 21 kwietnia 2007 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50 poz. 331). W myśl art. 131 ust. 1 tej ustawy, do postępowań wszczętych na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, i niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy nowej, stosuje się przepisy dotychczasowe. Zastosowanie w niniejszej sprawie znajdują zatem przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (ustawy antymonopolowej) w dotychczasowym brzmieniu.

Zgodnie z treścią art. 23a ust. 1 ustawy antymonopolowej przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działania przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Art. 23a ust. 2 stanowi, że za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c.

W niniejszej sprawie postawione Spółce „DIPOL” zarzuty, aby mogły być skutecznie ocenione w ramach art. 23a ust. 1 i 2, muszą spełniać poniższe przesłanki:

1. być działaniem bezprawnym i polegać na stosowaniu w obrocie konsumenckim postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone,

2. godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

Bezprawność tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Pojęcie „porządek prawny” obejmuje nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej, a także nakazy i zakazy wynikające z norm moralnych i obyczajowych określanych jako zasady współżycia społecznego.

W niniejszej sprawie działanie przedsiębiorcy, polegające na stosowaniu postanowień wzorców umów wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, należy uznać za bezprawne nie tylko ze względu na fakt zdefiniowania w art. 23a ust. 2 ustawy antymonopolowej określonej praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. O bezprawności tegoż działania

przesądza również rozszerzona skuteczność wyroku w sprawie o uznanie postanowień umownych za niedozwolone, co wynika z art. 479⁴³ k.p.c. W momencie wpisania do rejestru zapisu uznanego przez sąd za niedozwolone postanowienie umowne, zapis ów staje się samodzielnie funkcjonującą zasadą, która została zakwestionowana. Ze względu na rozszerzoną skuteczność wyroku, klauzule spełniają funkcję podobną do przepisów prawa, zaś posługiwanie się nimi w kontaktach z konsumentami jest zakazane.

Wzorce umów stosowane przez przedsiębiorców w kontaktach z konsumentami podlegają szczególnej kontroli. Wzorzec umowy to doktrynalne określenie wszelkich jednostronnie przygotowanych z góry przed zawarciem umowy, gotowych klauzul umów w postaci warunków umów, ich wzorów, regulaminów itp. (*E. Łętowska*, Prawo umów konsumenckich, C.H. Beck 2002, s. 292). W systemie polskiego prawa cywilnego ustawodawca przewidział instytucję abstrakcyjnej kontroli wzorców umownych, realizowanej w drodze postępowania o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie (wyroki: z dnia 29 września 2005 r., sygn. akt: VI Aca 381/05; z dnia 16 listopada 2005 r., sygn. akt VI Aca 473/05), „celem postępowania w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone jest tzw. abstrakcyjna kontrola wzorców, dokonana w oderwaniu od konkretnej umowy, zaś wyrok uwzględniający powództwo przez uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania ma, zgodnie z art. 479⁴³ k.p.c., od chwili wpisania do odpowiedniego rejestru, skutek także wobec osób trzecich.(...) Wpisanie do rejestru wzorca umowy uznanego za niedozwolony wyłącza ponowne wytoczenie powództwa w tym przedmiocie, także przez osobę nie biorącą udziału w sprawie, w której wyrok wydano, zaś pozew obejmujący takie powództwo podlega odrzuceniu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.” – uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2003 r. III CZP 95/03 (OSNC 2005/2/25). Tak więc, dokonując oceny treści postanowień umownych wykorzystywanych przez przedsiębiorców we wzorcach umownych należy wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w nauce prawa i praktyce orzeczniczej. Stąd też, niedozwolone będą takie postanowienia umów, które mieszczą się w „hipotezie” klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej.

W niniejszej sprawie organ antymonopolowy zakwestionował dwa spośród zapisów zamieszczonych w wykorzystywanym przez Spółkę „DIPOL” wzorcu umowy, z uwagi na ich tożsamość z klauzulami wpisanymi do Rejestru.

W ocenie Prezesa Urzędu, zapis pkt 9 stosowanego przez Spółkę „DIPOL” wzorca umowy o treści: „Zaleganie Abonenta z opłatami za rozprowadzanie programów spowoduje odcięcie gniazda Abonenta od źródła sygnału bez wcześniejszego uprzedzenia. W przypadku odcięcia gniazda od źródła sygnału będącego wynikiem zalegania w opłatach, ponowne włączenie do sieci nastąpi na pisemny wniosek Abonenta, po uregulowaniu zaległości płatniczych wraz z odsetkami. Koszt ponownego włączenia Abonenta do sieci TVK po jego odcięciu z przyczyn zalegania w opłatach za rozprowadzanie programów wynosi 5-krotną wartość opłaty za rozprowadzanie programów w grupie podstawowej”, jest tożsamy z zapisem wpisanym do Rejestru pod nr 618, uznanym uprzednio za

niedozwolone postanowienie umowne wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 5 stycznia 2005 r., sygn. akt XVII Amc 122/03. Sąd uznał za niedozwolone postanowienie umowne o treści: „W przypadku nie uiszczenia opłaty w terminie sygnał zostanie odłączony od gniazda. W przypadku wyrażenia przez użytkownika chęci z dalszego korzystania z sygnału, wykonawca dokona przyłączenia po zapłaceniu zaległości i dokonaniu jednorazowej opłaty za ponowne przyłączenie”. Porównywane zapisy nie zachowują wprawdzie identycznego brzmienia, jednakże analiza ich treści prowadzi do wniosku, iż wywołują one identyczne skutki. Istotą tych klauzul jest zastrzeżenie dla operatora telewizji kablowej uprawnienia do zaprzestania dostarczania sygnału w sieci telewizji kablowej w razie nieuiszczenia przez konsumenta opłaty abonamentowej w określonym w umowie terminie, bez wcześniejszego uprzedzenia bądź wezwania do uregulowania należności. Jednocześnie obydwa porównywane zapisy uzależniają wznowienie świadczenia usług od wpłacenia przez konsumenta określonej sumy (obok spełnienia zaległych świadczeń pieniężnych), przy czym uregulowanie przyjęte przez Spółkę „DIPOL” wydaje się być jeszcze bardziej niekorzystnym od zapisu wpisanego do Rejestru. Z treści stosowanego przez Spółkę wzorca umowy nie wynika bowiem, aby w chwili zawarcia umowy konsument był zobowiązany do uiszczenia na rzecz Spółki jakiegokolwiek należności z tytułu przyłączenia do sieci. W tej sytuacji żądanie – zgodnie z treścią kwestionowanego pkt 9 wzorca umowy – pięciokrotności stawki miesięcznej opłaty abonamentowej za „rozprowadzanie programów w grupie podstawowej”, tj. za korzystanie z oferty Spółki w najszerszym zakresie, przy jednoczesnym pobieraniu odsetek od zaległych należności okresowych, jawi się jako rażące naruszenie interesów konsumenta.

Drugi z zakwestionowanych przez Prezesa Urzędu zapisów stosowanych przez Spółkę „DIPOL”, pkt 15 *in fine* o treści: „Wszelkie spory będą rozstrzygane przez Sąd odpowiedniej instancji w Białymstoku”, należy uznać za tożsame z klauzulą wpisaną do rejestru pod nr 41: „Wszelkie spory wynikłe na tle zawartej umowy podlegają wyłączności sądu powszechnego dla siedziby firmy przyjmującej zamówienie”. Porównywane zapisy wyłączają zastosowanie ogólnych przepisów o właściwości sądu zawartych w Kodeksie postępowania cywilnego, wskazując jako sąd właściwy do rozpatrzenia ewentualnych zaistniałych między stronami umów sporów sąd ustalony według miejsca siedziby przedsiębiorcy. Tymczasem zgodnie z ogólnymi przepisami kpc o właściwości sądów (art. 27 i nast. kpc), powództwo wytacza się przed sąd wyznaczony według miejsca zamieszkania lub siedziby pozwanego.

Uwzględniając powyższe należy uznać, iż kwestionowane zapisy wzorca umowy stosowanego przez Spółkę „DIPOL” mieszczą się w „hipotezach” wymienionych klauzul wpisanych do Rejestru. Tym samym udowodniono, iż spełniona została przesłanka bezprawności działania Spółki, polegającego na stosowaniu w obrocie konsumenckim postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone.

Druga z wymienionych wyżej przesłanek jest spełniona, gdy dane działanie przedsiębiorcy godzi w interesy konsumentów, jako zbiorowości, gdyż ustawa antymonopolowa chroni interesy nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zidentyfikować. Z takim przypadkiem mamy do czynienia w niniejszej

sprawie. Działanie Spółki „DIPOL” godzi w interesy ogółu obecnie korzystających z jej usług konsumentów, ale także każdego potencjalnego konsumenta, który zdecyduje się zawrzeć ze Spółką umowę o dostarczanie sygnału w sieci telewizji kablowej. Naruszane przy tym interesy konsumentów nie mają jednostkowego charakteru, ale są wspólne dla z góry nieustalonej zbiorowości konsumentów. Należy zatem stwierdzić, iż spełniona została druga z przesłanek uznania działania Spółki „DIPOL” za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

W związku ze spełnieniem obu przesłanek należało uznać, iż działanie Spółki „DIPOL” stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, wymienioną w art. 23a ust. 1 i 2 ustawy antymonopolowej i nakazać zaniechanie jej stosowania.

W świetle powyższego należało orzec, jak w punkcie I sentencji.

W punkcie II sentencji niniejszej decyzji, działając na podstawie art. 23c ust. 2 ustawy antymonopolowej, Prezes Urzędu zobowiązał Spółkę „DIPOL” do dokonania zmian w umowach zawartych z konsumentami w oparciu o wzorzec umowy zawierający zapisy zakwestionowane w niniejszej decyzji, w zakresie niezbędnym do usunięcia lub odpowiedniej zmiany tychże zapisów. Zgodnie z treścią powołanego art. 23a ust. 2, w decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu zapewnienia wykonania nakazu, w szczególności zobowiązać przedsiębiorcę do złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia o treści i w formie określonej w decyzji. Może również nakazać publikację decyzji w całości lub w części na koszt przedsiębiorcy.

Nałożony na Spółkę „DIPOL” w pkt II sentencji obowiązek zmierza w istocie do usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów i zapewni wykonanie nakazu zaniechania stosowania niedozwolonej praktyki. Za działanie w tym zakresie niewystarczające należy uznać wprowadzenie poprawek do wzorca – formularza umowy, o czym zapewniła Spółka „DIPOL” w toku postępowania. Modyfikacja wzorca, wykorzystywanego następnie do zawierania umów przyszłych, nie zmierza bezpośrednio do prawidłowego ukształtowania relacji z konsumentami w umowach uprzednio zawartych. Nie stanowi również zaniechania niedozwolonej praktyki, albowiem w umowach zawartych przed wprowadzaniem nowego wzorca zakazane postanowienia pozostają utrzymane w mocy. Usunięcie skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów wymagać będzie zatem odpowiedniej modyfikacji wszystkich umów obowiązujących w chwili uprawomocnienia się niniejszej decyzji, które zostały zawarte z wykorzystaniem wzorca zawierającego zapisy zakwestionowane przez Prezesa Urzędu w niniejszej decyzji. Uwzględniając podaną przez Spółkę „DIPOL” przybliżoną liczbę tak zawartych umów organ antymonopolowy uznał, iż wystarczający do wykonania omawianego zobowiązania będzie okres trzech miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Mając powyższe na uwadze należało orzec, jak w punkcie II sentencji.

Od niniejszej decyzji, na podstawie art. 78 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c., przysługuje stronie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Lublinie, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia decyzji.

Z upoważnienia Prezesa UOKiK decyzję podpisała Dyrektor Delegatury UOKiK w Lublinie Ewa Wiszniowska.